

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 10160 af 25/10/2021 (Gældende)

EU – Sekundær bevægelighed – Tidsmæssig kontinuitet

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: 21/024193 - EU – Sekundær
bevægelighed – Tidsmæssig kontinuitet

EU – Sekundær bevægelighed – Tidsmæssig kontinuitet

Emneord: EU – Sekundær bevægelighed – Tidsmæssig kontinuitet

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2021 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelse vedrørende en canadisk statsborger, som havde søgt om EU-familiesammenføring som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift og havde fælles børn med en dansk statsborger, som havde boet og arbejdet i Italien siden 2011. I 2018 blev den danske statsborger udsendt af sin italienske arbejdsgiver for at arbejde i et tredjeland, hvor den danske statsborger og resten af familien herefter opholdt sig i ca. 18 måneder, før de vendte tilbage til Danmark. SIRI meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring efter EU-reglerne med henvisning til, at der som følge af opholdet i tredjelandet ikke var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Italien og dennes tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre SIRIs afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på ret til ophold efter EU-retten under henvisning til, at betingelsen om tidsmæssig kontinuitet ikke er opfyldt, fordi den danske statsborger efter sit ophold i Italien opholdt sig i et tredjeland i en periode på ca. 18 måneder, før sin tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger må anses for godtgjort, at der – uanset det længerevarende ophold i tredjelandet – var den fornødne tidsmæssige kontinuitet mellem den danske statsborgers udnyttelse af retten til fri bevægelighed i Italien og dennes tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt særlig vægt på, at det fremgår af den til klagesagen fremsendte dokumentation, at den danske statsborger under opholdet i tredjelandet var ansat og udsendt af sin italienske arbejdsgiver, og at der var tale om en midlertidig udstationering af en planlagt varighed på 4 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den danske statsborger forinden opholdet i tredjelandet havde arbejdet for sin italienske arbejdsgiver i hvert fald i 7 år, og at den danske statsborger således forinden udrejsen havde etableret et langvarigt ophold som arbejdstager i en anden medlemsstat, hvor der sammen med ansøgeren var opbygget og konsolideret et familieliv.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren og parrets børn tog ophold i tredjelandet sammen med den danske statsborger, og at de således ikke har afbrudt deres familieliv i den pågældende periode.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på oplysningerne om, at den danske statsborger og dennes familie havde planlagt at vende tilbage til Italien efter udsendelsen til tredjelandet, men at de som følge af Covid-19-pandemien afbrød deres ophold i tredjelandet og valgte at vende tilbage til Danmark i stedet for at genoptage opholdet i Italien.

Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ansøgeren opfylder betingelserne for at have opnået ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en dansk statsborger, som vender tilbage til Danmark efter at have udnyttet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3. ” EU/2022/09